

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Isabel González Castro

Strona pozwana: Mutua Umivale, Prosegur España SL, Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Sentencja

- 1) Wykładni art. 7 dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią należy dokonywać w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której zainteresowana pracownica wykonuje pracę zmianową, w ramach której wyłącznie część swoich obowiązków wykonuje w porze nocnej.
- 2) Wykładni art. 19 ust. 1 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana) należy dokonywać w ten sposób, że ma on zastosowanie do sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której pracownica, której odmówiono wydania zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego istnienie zagrożenia dla karmienia piersią występującego na jej stanowisku pracy, a w konsekwencji świadczenia pieniężnego z tytułu ryzyka w okresie karmienia piersią, kwestionuje przed sądem krajowym lub innym właściwym organem danego państwa członkowskiego ocenę zagrożeń występujących na jej stanowisku pracy, w sytuacji gdy pracownica ta przedstawiła okoliczności mogące sugerować, że ocena ta nie zawierała konkretnej analizy, uwzględniającej jej indywidualną sytuację, a tym samym pozwalające domniemywać istnienie dyskryminacji bezpośredniej ze względu na płeć w rozumieniu dyrektywy 2006/54, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

Obowiązkiem strony pozwanej jest wówczas udowodnienie, że taka ocena zagrożeń faktycznie obejmowała taką konkretną analizę i że w konsekwencji nie doszło do naruszenia zasady niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 121 z 18.4.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 20 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla – Węgry) – OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt / Teréz Ilyés, Emil Kiss

(Sprawa C-51/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Nieuczciwe warunki umowne – Dyrektywa 93/13/EWG – Zakres stosowania – Artykuł 1 ust. 2 – Obowiązujące przepisy ustawowe lub wykonawcze – Artykuł 3 ust. 1 – Pojęcie „warunków umowy, które nie były indywidualnie negocjowane” – Warunek wprowadzony do umowy po jej zawarciu w wyniku działania ustawodawcy krajowego – Artykuł 4 ust. 2 – Prosty i zrozumiały język, w jakim został wyrażony warunek – Artykuł 6 ust. 1 – Badanie z urzędu przez sąd krajowy nieuczciwego charakteru warunku umownego – Umowa kredytu denominowanego w walucie obcej zawarta między przedsiębiorcą a konsumentem)

(2018/C 408/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu głównym

Strony powodowe: OTP Bank Nyrt., OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt

Strony pozwane: Teréz Ilyés, Emil Kiss

Sentencja

- 1) Zawarte w art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich pojęcie „warunków umowy, które nie były indywidualnie negocjowane” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono w szczególności warunek umowy zmieniony obowiązującym przepisem ustawowym prawa krajowego, przyjętym po zawarciu umowy z konsumentem, w celu zastąpienia nieważnego warunku znajdującego się w tej umowie.
- 2) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że zakres zastosowania tej dyrektywy nie obejmuje warunków odzwierciedlających obowiązujące przepisy prawa krajowego, wprowadzonych po zawarciu umowy kredytu z konsumentem i mających na celu zastąpienie nieważnego warunku tej umowy, poprzez wprowadzenie urzędowego kursu wymiany ustalonego przez narodowy bank węgierski. Jednakże warunek dotyczący ryzyka kursowego, taki jak będący przedmiotem postępowania głównego, nie jest wyłączony z tego zakresu zastosowania na podstawie owego przepisu.
- 3) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wymóg, zgodnie z którym warunki umowy powinny być wyrażone prostym i zrozumiałym językiem, zobowiązuje instytucje finansowe do dostarczenia kredytobiorcom informacji wystarczających do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji. W tym względzie wymóg ów oznacza, że warunek dotyczący ryzyka kursowego musi zostać zrozumiany przez konsumenta zarówno w aspekcie formalnym i gramatycznym, jak i w odniesieniu do jego konkretnego zakresu, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko dowiedzieć się o możliwości spadku wartości waluty krajowej względem waluty obcej, w której kredyt był denominowany, ale również oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje ekonomiczne takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych.
- 4) Artykuł 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wymaga on, aby prosty i zrozumiały język warunków umowy podlegał ocenie z odniesieniem, w momencie zawarcia umowy, do wszelkich okoliczności związanych z zawarciem umowy, a także do wszystkich pozostałych warunków umowy, niezależnie od okoliczności, że niektóre z tych warunków zostały uznane za nieuczciwe lub mogą być nieuczciwe i później z tego względu uznane za nieważne przez ustawodawcę krajowego.
- 5) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy jest zobowiązany ocenić z urzędu, zamiast konsumenta jako strony powodowej, potencjalnie nieuczciwy charakter warunku umownego, w sytuacji gdy sąd ten dysponuje elementami stanu faktycznego i prawnego, które są niezbędne w tym celu.

(¹) Dz.U. C 144 z 8.5.2017.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 13 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato / Wind Tre SpA, dawniej Wind Telecomunicazioni SpA (C-54/17), Vodafone Italia SpA, dawniej Vodafone Omnitel NV (C-55/17)

(Sprawy połączone C-54/17 i C-55/17) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2005/29/WE – Nieuczciwe praktyki handlowe – Artykuł 3 ust. 4 – Zakres stosowania – Artykuły 5, 8 i 9 – Agresywne praktyki handlowe – Załącznik I pkt 29 – Agresywne praktyki handlowe w każdych okolicznościach – Niezamówiona dostawa – Dyrektywa 2002/21/WE – Dyrektywa 2002/22/WE – Usługi telekomunikacyjne – Sprzedaż kart SIM (Subscriber Identity Module – moduł identyfikacji abonenta) zawierających określone uprzednio zainstalowane i aktywowane usługi – Brak uprzedniego poinformowania konsumentów]

(2018/C 408/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato